

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 18, vydáno pro vnitřní potřebu - 2.prosince 2001, nákladem 50 výtisků

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ

- 2.12. - 1989 třetí obnovení činnosti Junáka po jeho zákazu
- 6.12. - 1920 + Karel Kovařovic - autor hudby Junácké hymny
- 24.12. - Štědrý den
- 25.12. - 1. svátek vánoční - narození Ježíše Krista
- 30.12. - 1865 * Rudyard Kipling (autor Knihy džunglí)
- 31.12. - 335 + papež Silvestr I. (poslední den občanského roku)
- 1.1. - Nový rok (1912 A. B. Svojsík vydal "Základy skautingu", 1951 Junák rozpuštěn podruhé, 1993 vznik České republiky)
- 6.1. - svátek sv. Tří králů (Kašpar, Melichar, Baltazar)

Na tomto místě byla původně umístěná tabulka se SMAJLÍKAMA - hodnocením oddílových akcí. Měl jsem ji připravenou bez čísel - jenom je dopsat. Čekal jsem až do neděle 16:00, dál už to nešlo. Tiskárnu, kterou si půjčuju na tisk ŠESTÁKA jsem vrátil tak (k vůli té zmíněné tabulce) o den později. Blekotal jsem sice cosi o tom, že za to já nemůžu, protože mi nedodali to co dodat měli,... ale vypadal jsem jako nespolehlivý ubožák. A tak, až mi zmizela červeň studu z tváře, sedl jsem si přemýšlel. Pochopitelně jsem zjistil, že to byla i moje chyba, protože jsem ještě mohl sednout na kolo nebo do auta a pro tu hloupou tabulku si sám zajet. Ale taky jsem přemýšlel o odpovědnosti za dané slovo. Proč někomu stačí jenom to, že on na něj zapomene (například odevzdat včas slíbené...) a vůbec jej to netrápí, dokonce si to možná ani neuvědomuje a někdo se kvůli svému danému slovu nashání, natrápí

ODDÍLOVÁ RADA

1. Kikinin článku vyšel v čísle 3 časopisu SKAUT-JUNÁK - rubrika LINKA SOS. Veliká pochvala i za takovouto reprezentaci našeho oddílu.
2. Přihlášky - respektive peníze na Polární výpravu se vybírají do 15.prosince - stylem „Kdo dřív přijde, ten dřív mele“ - kapacita Bařinky je limitovaná maximálně 26 osobami. V případě malého zájmu lidí z našeho oddílu přepustíme nějaká místa Jablunkovské SEDMIČCE.
3. Notorickým zapomínáčům se připomíná, že dluží Fantovi dle jeho záznamů k datu oddílové rady jakýsi peněz za zapůjčení oddílových videokazet (Klíště - 3 Kč, Bára - 7 Kč, Beruška - 7 Kč, Kecka - 5 Kč, Judy - 5 Kč, Copánek - 5 Kč, Kikina - 70 Kč, Radek - 120 Kč, Fusil - 30 Kč, Sněhula - 8 Kč)
4. Mezi oddíly střediska bude probíhat jakési „mezioddílové bodování“ - mimo vedení oddílu (včasné vyúčtování akcí, akce pro veřejnost,...) může pomoci každý z členů oddílu (oddílový časopis, kronika, WWW stránky oddílu, ...) - ten oddíl, který bude v bodování nejlepší získá například víkend na Bařince zdarma, bude zvýhodněn v dotaci na tábor (získá větší příspěvek),....

ODDÍLOVÝ MATERIÁL

MIRIS

Minulou sobotu (17.11.2001) jsme spolu se Spídy m udělali v klubovně kontrolu oddílového materiálu. Soupis všech věcí, které spravuje náš oddíl, ať už střediskových nebo těch, které vlastní náš oddíl je vyvěšen na hnědé skříně v klubovně. Pokud bude chtít kdokoliv cokoli pučit musí dát vědět Mirisovi nebo Spídy mu. Ti vám požadovanou věc vydají a jim ji také pak vrátíte.

ODDÍLOVKA V JABLŮNCE - 22.11.2001

Ve škole jsem dostala za úkol napsat referát o některém oddíle. Vybrala jsem si Jablůnku. Nejprve jsem se telefonicky spojila se Sněhulou, abych vůbec mohla přijet. Začátek byl v 16:00 hodin. První půlku oddílovky vedla Sněhula, protože tam nebyl Dazul ani Saša. Po bleskovém zahájení jsme si zahráli hru, kterou tradičně hrajeme na Bařince. Soutěžili dvě skupiny, které měly za úkol uhádnout film. Bylo to velmi těžké !!! Mezitím si Sněhula nachystala další hru, ve které hrály hlavní roli svíce. Museli jsme sfouknout co nejvíce svíček položených v řadě za sebou. Když přišel Dazul se Sašou, ukázal nám jak zatím plní svůj Modrý život.OPRAVDU NIC MOC !!!!!!!!

Při svíčkách a čaji jsme si zapívali indianskou koledu. Poté Dazul odjel. Sněhula nám vysvětlila další hru. Na záda jsme si přilepili číslo a to jsme museli od všech nějak opsat. Limit byl 10 min. Když půlka lidí odešla, ještě jsme si zahráli cinkačku. Nakonec mě svázali a nechtěli pustit .IO.IINI (Káča)

PRO SVĚTLUŠKY A VLČATA

KDYŽ SE NARODIL JEŽÍŠEK

TO BYLO, KDYŽ SE V ŘÍMSKÉ ŘÍŠI KONALO SČÍTÁNÍ LIDU. VŠICHNI SE MUSELI PŘIJÍT ZAPSAT DO VĚŠÍCH . TAKÉ VE BETLÉMĚ SE SEŠLO TOLIK , ŽE VŠICHNI ANI NEMOHLI SEHNAT NA NOC V VE . A TAK SE STALO, ŽE SE NARODIL O PŮLNOCI ZA VE CHLÉVĚ , KDE BYLA ALESPON ČISTÁ SLÁMA A TEPLO. MALÍČKÉHO ZAHŘÍVALI SVÝM DECHEM OSEL A . KDYŽ SE NARODIL, NA NEBI ZAZÁŘILY JASNĚJI. KDYŽ ALE VIDĚLY CHUDOBU, DO KTERÉ PŘIŠEL NA SVĚT, ROZPLAKALY SE A JEJICH PADALY JAKO TISÍCE JISKŘIČEK K ZEMI. KAM DOPADLY, V SE OBJEVILA DROBNÁ SVĚTYLKA - BYLY TO PRVNÍ SVĚTLUŠKY A V TEMNOTĚ UKAZOVALY CESTU K BETLÉMSKÉMU TAKÉ NA NEBI ZPÍVALI A SVOLÁVALI K BETLÉMU S JEJICH . NESLI PRO DÁRKY, ZPÍVALI MU A HRÁLI SPOLU S PŘIVÍTAT PŘILETĚL TAKÉ MALÝ NENÁPADNÝ . PROTOŽE SE ALE STYDĚL ZA SVŮJ NEHEZKÝ HLÁSEK, ALESPON CHYTAL A ODHÁNĚL KOLEM DOTĚRNÉ MOUCHY. A STAL SE ZÁZRAK! NAJEDNOU ZAZPÍVAL NÁDHERNOU MELODII. NA PAMÁTKU PRVNÍHO SLAVÍČKA DODNES

VŠICHNI SLAVÍCI KRÁSNĚ ZPÍVAJÍ - ALE AŽ DLOUHO PO ZÁPADU

 NA PAMĚŤ TOHO, ŽE SE NARODIL O PŮLNOCI.

Na vánoční motivy českých národních pohádek napsala a nakreslila Marika

ROVERSKÉ ČTENÍ

SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN

(RADEK)

Konečně. Konečně jsem vyšel ze svitu pouličních lamp. Umělých světel, které ti zastírají pohled k nebi ke hvězdám. Slyším jenom svůj dech, své kroky a hukot svého srdce. Stoupám vzhůru na kopec, který znám tak dobře a na který jdu už snad po tisíckrát. Jdu domů. Všude je ticho, jen někde v dálce štěká pes. Je tma. Však jenom na chvíli, než si oči zvyknou. Potom se začnou ze tmy vynořovat první obrysy. Obrysy stromů a kopců. A na nebi. Tam na hoře nade mnou je tolik světel. Tolik zářivých hvězd. Asi není člověk, který by je nechtěl spočítat. Myšlenky se mi honí hlavou jako stáda koní. Tam a zpátky. Nejdou zkrotit a nejde na ně odpovědět. Nevím co bude za chvíli, co bude zítra a vůbec co bude. Když se ale podívám okolo sebe, když se zastavím a poslouchám, tak mi to nepřijde vlastně důležité. Jsem teď a tady. Ta tma, sice jenom zdánlivá a to ticho, ty hvězdy to všechno co mám, myšlenky a vzpomínky jdou semnou. Nejdou jen dnes a ne jen tady.

(RADEK)

Cesty osychají
na polích sněhy tají.
Život je tak mladý
jaro už je tady.

V lukách důbek vzrostlý
život je tak prostý.
V ohradách stáda koní
létem lesy voní.

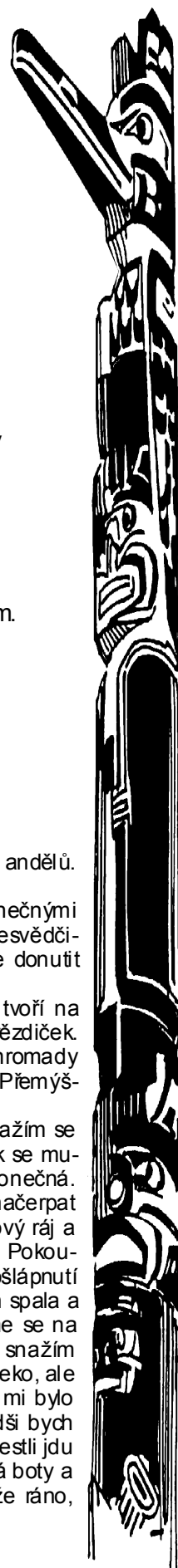
Já vážně neměl komu,
tak řekl jsem to stromům.
Že odlétají ptáci
a podzim, že se vrací.

V širo širém kraji
si větry písně hrají.
Z mraků bílé slzy,
zima přijde brzy.

VZPOMÍNÁM Za oknem tiše sněží. Lehounké peří měkce padá na zem, pérka z křídel andělů. První sníh je ten nejčistší, nejměkčí, stříbrný. Vzpomínám si. Tehdy mi jméno Jerzey nic moc neřikalo, nevonělo mi dálkou ani nekonečnými pláněmi. Na memoriál nesoucí jeho jméno jsem tak vyrazila jenom proto, abych se přesvědčila zda to dokážu – čtyřicet hodin nespát, překonat po svých několik kopců, vůbec se donutit udělat první krok...

...Oslněnou bělost čerstvě napadaného sněhu narušují jenom čemé stíny stromů a tvoří na něm fantastické obrazce. V matném světle měsíce se típylí milióny miniaturních hvězdiček. Každá z nich má svůj vlastní tvar, ani jedna nemá druhou, která by byla stejná, ale dohromady tvoří dokonale celistvou hladinu bílých vlnek. Je mráz a dech se mění v drobné kapky. Přemýšlím, jak dlouho už jdeme, zdá se mi to být už celé dny a přitom je to jen pár hodin.

Přede mnou se černají dvě postavy, které zanechávají v závějích hluboké šlépěje. Snažím se došlápnout vřdycky do stejného místo jako oni, ale sníh mi sahá až nad kolena, a tak se musím snažit ze všech sil, abych dokázala udělat tak dlouhý krok. Noc se zdá být nekonečná. Čekám na svítání, jako by se mělo něco velkého stát, něco změnit, jako bych měla načerpat síly, ale jsem čím dál víc unavenější. Vaříme čaj. Kousek čokolády udělá v puse hotový ráj a člověku je blaze. Aspoň na chvíli. Den se přehoupne jako ve snu a zase se stmívá. Pokouším se spát za chůze. Nohy se zvedají skoro mechanicky a při každém došlápnutí v promočených botách zašplouchá. Nemyslím vůbec na nic, snad jenom na to, že bych spala a že už dál nemůžu. Konečně se před námi matně zjevují obrysy prvních chalup. Ptáme se na cestu – vnímám teplo, světlo, hlas, ale jinak nic. Spánek ví, že má přijít, ale nemůže, snažím se ho ze všech sil odehnat. Odletěl s prvním krokem na asfaltové cestě. Je to ještě daleko, ale jakoby zázrakem se nám vrátila síla skoro běžet. Jdu uprostřed, za ručičky, jako když mi bylo pět. Poslední kopec. Nahoře je cíl. Konec. Najednou mě opouštějí všechny síly. Nejrady bych si sedla a spala tam, kde jsem, ale nejde to. Malá ruka se utápí ve velké. Nevnímám, jestli jdu sama nebo mě táhne, ale najednou jsem nahoře. Teplo, světlo, klid. Někdo mi sundává boty a obléká suché oblečení. Konečně můžu usnout. Myslím, že mě strašně bolí nohy a že ráno, ráno, rá... (Kikina)

VÍŠ CO TO JSOU ODBORKY?

První a druhý stupeň skautské zdatnosti po tobě požadují řadu znalostí a dovedností z mnoha oborů. Získat ocenění za zvládnutí jednotlivých oblastí skautského programu ti umožní systém odborných zkoušek, pro který se vžil v oddílech název „odborky“. Jejich splnění vyjadřují navenek pestrobarevné nášivky na levém rukávu tvého kroje a jsou důkazem uznání vedení oddílu nad dokonalým zvládnutím určitého oboru.

Možná nyní nechápavě kroutíš hlavou, ale třeba jsi si už všimla elipsovitě nášivky, kterou má na levém rukávu skautské košile přišitou Anita, Kikina či Brumla - je to zvláštní odborka s názvem *Tři orlí pera* (Podmínky této zkoušky jsou uvedeny na této dvoustranně).

Ale „odborek“ je mnohem více - každý rádce má k dispozici zvláštní knížku, kde jsou všechny odborky vypsány včetně jejich podmínek.

DOKTOR HAD

Taky ta moje přezdívka - Šulda - no řekněte, v oddíle, kde je to samý Robin, Kim, Balů nebo Sandy. Je Šulda nějaké jméno pro pořádný skautský život?

Samozřejmě, že jsem věděl, čím to je. Vždyť vám to povídám, je to pořád o tom samém. Chvilí potom, co jsem přišel do oddílu, byla vyhlášena Soutěž tělesné obratnosti. Požadavky téhle soutěže, trvající od jara až skoro do odjezdu na tábor, mně vyvolávaly hemžení motýlích křídel v žaludku. Třeba přeskok přes stůl, most, patnáctiveřínová stojka, hvězda nebo salto z výskoku, abych vám předvedl alespoň zlomek z toho, co se mi stalo v prvních měsících mého skautování noční můrou. Ne že bych se nesnažil, dělal jsem opravdu, co jsem mohl, ale dotáhl jsem to jen ke dřepům a kotmelci, který mi náš rádce Unkas (všimáte si té úžasné přezdívky?) potvrdil, to bych se chtěl vsadit, už ve stavu hlubokého odevzdání. Pochopil, že je na světě pár lidí, kteří budou holt běhat stovku za jedenáct minut. Jeden z nich, že se nijakým omylem dostal do skautského oddílu a navíc do družiny, které rádcuje. Dost podobné to bývalo i na táboře při Olympiádě. Do olympijského mužstva jsem byl zařazen jen proto, že v oddíle přeci jen platila jiná pravidla než mezi kluky na ulici.

Řeknu vám, nikdo mi to nikdy nedal najevo, ale cítit to bylo, že jsem ve sportovních disciplínách tak trochu na obtíž. Konečně, jak říkám, vyjadřovala to možná už ta má přezdívka. Fakt je, že se mi svět hned schoval za mraky, když ostatní kluci s rozzářenýma očima a celý dychtiví nastupovali na start k přespoláku, nebo se řadili u doskočště.

Jednou, bylo to na podzim, jsme ještě s pár klukama uklízeli dvorek před naší klubovnou. Rovnali jsme a vypodkládali prkna. Aby netrpěla deštěm, tak jsme na ni dělali takovou stříšku. No nic, o tohle nejde. Možná, že jsem vám tím chtěl říct, že jinak jsem docela pilný a snaživý. To je ale fakt, takový jsem. Tedy zpátky ke klubovně. V tu dobu se tam totiž konala schůzka oddílové rady.

Klubovní okna byla otevřená, a tak se dalo občas něco zaslechnout. Hele, ne že bych chtěl poslouchat, ale ta prkna nešla jinudy tahat než kolem

těch oken. A jak tak jdu, slyším z klubovny hlas, který mně byl do té doby úplně neznámý. Ten hlas našim rádcům vykládal o první pomoci. A zrovna o tom, jak zastavit krvácení z nosu. Když vyjmenoval pár způsobů, které jsem také znal a pak už nic, nedalo mi to, zakašlal jsem a řekl do závěsu, jímž bylo zakryté okno: „Nezlobte se, já vím ještě o jednom způsobu. Mám ho vyzkoušený“. Závěs se prudce rozhrnul. V okně stál chlápek v obleku, s kravatou na krku a malou stříbrnou lilkou v klopě. „Ale“, řekl a usmál se, „kolega nám nese prkno na rakev“. Já pořád držel v ruce to prkno. Rádcové a náš vůdce Grizzly se za zády toho chláпка rozchechtali. Pro smích měli hned dva důvody s tím prknem to byl docela dobrý fór a za druhé, že za oknem stál Šulda. Ale chlápek je umlčel pohybem ruky. Pozval mi do klubovny. „Pojď dál“, povídal, „a ukaž nám ten svůj způsob“. Na Unkasovi jsem předvedl, jak se dá tekoucí krev z nosu zastavit po mém. Střelil jsem mu pod horní ret dva prsty. Až ke kořenu nosu a silni zatlačil. Unkas zakřičel „au“ a z neznámého chláпка se vyklubal doktor Had. Samosebou, že to byl skaut našeho oddílu z doby, kdy byl klukem i náš vůdce Grizzly.

Tenhle doktor Had, což byla jeho přezdívka, mi řekl, že je to velmi správná metoda. Jenom jí prý něco chybí a vím-li co. Prý si nemám přistě, až budu tuhle metodu aplikovat (fakt řekl aplikovat), zapomenout umýt ruce.

„Poslechni, Šuldo“, povídal mi potom Grizzly a dost zamyšleně si mi při tom prohlížel, „nechceš se na tohle kouknout.“ Podal mi malou barevnou krabici, která se jmenovala Odborné zkoušky skautek a skautů.

Zalistoval jejím obsahu a potom ťukl do jedné stránky. „To by tě mohlo zajímat, co říkáš?“ Na té stránce byly podmínky odbornosti Zdravověda. Co vám mám říkat, ty podmínky mi byly naráz velmi milé. Motýlí křídla v žaludku se tentokrát rozezpívala radostí.

Doktor Had, který bydlel na Starém Městě, v uličce napěchované vontskou atmosférou, že pro mě každotýdenní cesta za ním byla malou zkouškou odvahy, byl mým instruktorem zdravotnické odborky. Svět se ukázal nádherným, když mi jednoho dne před celým oddílem předal Grizzly vyšívávaný odznak odbornosti Zdravověda. „Blahopřeji ti, Šuldo. Jsi první, kdo tuto odbornost získal. Užij si svých znalostí k prospěchu všech, kteří je budou potřebovat.“ Odkášlal si a potom klidně, skoro ledabyle dodal. „Jo, ještě něco. Odedneška má Šulda novou přezdívku. Budeme mu říkat Doktor.“

Had, který stál vedle Grizzlyho, se vesele zašklebil. Kluci se smáli, já byl červený, ale nafoukaný a šťastný. Jako bych stovku běžel za jedenáct vteřin.

Odznak získá skaut, který má alespoň 13 let a zkouškou prokáže, že je schopen sebezapření a trpělivosti. Může být skládána pouze na letním táboře a musí ji sledovat všichni přítomní členové oddílu.

PODMÍNKY ZKOUŠKY (SKAUTI):

1. Skaut zachová od večerky jednoho dne do večerky druhého dne (tj. po dobu 24 hodin) půst. Po tuto dobu smí pít pouze vodu.
2. Po dobu 24 hodin zachovává naprosté mlčení.
3. Prožije den od východu slunce do západu slunce o samotě, nikým neviděn. Přenocuje sám jen s výstrojí a nejnutenějšími pomůckami na místě určeném vůdcem oddílu, které sice

TŘI ORLÍ PERA (SKAUTKY)

Podmínky zkoušky pro děvčata se od chlapeckých v drobnostech odlišují:

1. Skautka zachovává od večera jednoho dne do večera druhého dne - 24 hodin - naprostý půst, jako nápoj používá pouze vodu.
2. Po dobu 24 hodin zachovává naprosté mlčení.
3. Prožije den od východu do západu slunce sama v blízkosti tábora (na dohvizd píšťalky) tak, aby věděla, ∞ se v táboře děje, aby však nikým, ani náhodným chodcem, nebyla spatřena. Své pozorování o životě v táboře a o přírodě si zapisuje do deníku, který po ukončení zkoušky ukáže vedoucím.

BUĎ PŘIPRAVEN NEBEZPEČNÁ ZVÍŘATA

Z KNIHY BUĎ PŘIPRAVEN PŘIPRAVILA BRUMLA

Zvířata, která žijí ve volné přírodě, jsou pro studia. Pozorování stáda smek, lišky, jelena je dobrodružstvím. Ale někdy se může setkání v nebezpečnou příhodu, při níž jde o život. klamným znamením je skutečnost, že divoké kem jinak vždycky utíká, ztratí svou plachost je k naší přítomnosti netečné, nebo se k nám dokonce blíží. Kolik zpráv jsme už četli v černé kronice a vždycky si byly navzájem podobné.

Mateřská školka byla za krásného jarního dne na procházce na loukách za posledními domy na předměstí. Když se celá skupina chystala k návratu, vyběhla z lesíka smka a zamířila přímo k dětem. Nic netušící učitelka dovolila dětem, aby si krotké zvířátko pohladily. O den později už byla celá skupina i s paní učitelkou na infekčním oddělení městské nemocnice. Pro vážné podezření, že děti hladily zvíře nakažené vzteklinou.

Vzteklinou může být nakaženo každé zvíře, především liška, pes, kočka, ale i veverka, jezevec, četli jsme i o koni a netopýrech.

skauty zajímavým objektem pro nás vždycky vítaným s plachým tvorem změnit Prvním a většinou nezvíře, které před člověkem a buď

1. **Volně žijícímu zvířeti, které ztratilo plachost, se vyhneme velkým obloukem.**
2. **Nikdy nesaháme na uhynulá zvířata, která najdeme v terénu. I tak nám může vniknout do těla smrtelný virus vztekliny.**
3. **Vzteklinu přenášejí i některá domácí zvířata, především psy a kočky. Proto si s cizími zvířátky nehrajeme ani je nehladíme.**
4. **Jestliže nás nějaké zvíře kousne nebo poškrábe, musíme vyhledat lékaře.**

PRVNÍ POMOC PŘED NÁVŠTĚVOU LÉKAŘE:

1. **Pokousané nebo poškrábané místo několikrát za sebou vypláchneme čistou vodou nebo ještě lépe vodou s mýdlem.**
2. **Jestliže nás poranilo zvíře žijící s člověkem, musíme zjistit komu patří oznámit jméno a adresu majitele ošetřujícímu lékaři. Ten zařídí jeho veterinární vyšetření.**

STROM

(RADEK)

Roste. Každý den je silnější. Cítí, há čas. Cítí den i noc, jaro i léto, podzim i zimu. Rok za ro- kem je jeho koruna košatější a kořeny hloub v zemi. Stojí sám. Sám uprostřed kopců. Ráno zpívá píseň slunci a večer svým pohledem se s ním loučí.

Miluje jaro. Dobu života, dobu rození a květů. Vybízí ptáky ať si najdou domov v jeho větvích. Je tichým svědkem zrození a prvních kroků.

Šepotem svých listů přivátá léto. Neklidně a divoce krásně. Tančí s jeho paprsky a pláče s kapkami deště. Letní bouřka ho poranila ve větvích. Poraní ale nezlomí. Jeho kmen je pevný a ohebný.

Přišel podzim. Ráno jsou chladná a den se krátí. Vítr se prohání, češe jeho vlasy a pavouci si tkají síť mezi jeho prsty. Listí zbarvené sluncem se vznášejí k zemi. Ruce vztaženy k nebeské klenbě. Poslední list a první vločka. Všude kolem ticho. Zasněžený kraj probouzí slzy. Slzy zmaru a smutku. Čeká. Čeká, až bude líp, čeká, až přijde jaro.

Šel jsem tím krajem, šel jsem po těch kopcích a zaslechl tu jeho píseň. Byla krásná a dlouhá. Nesla se krajinou mého srdce a ještě ji slyším hluboko v sobě. Bylo v ní všechno. Všechno co znáš, co jsi prožil a nechceš zapomenout. Byla to píseň jeho duše.

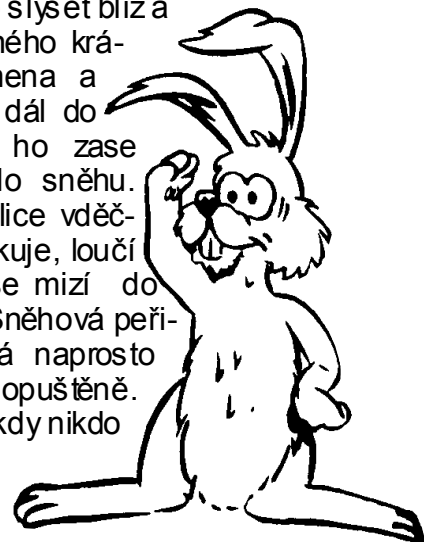
SNĚŽNÝ KRÁLÍK

BRUMLA

Sněží. Sněhové vločky padají tiše k zemi, jako když paní Zima důkladně vytrásá své polštáře. Sníh jako obrovská peřina pokrývá celou krajinu. Taková peřina mnohdy přikryje i leccos ošklivého, všechno zmizí pod sněhovými vločkami. Všude také vládne větší ticho – sníh pohlcuje hluk jako do vyty.

Zvířátka se připravují k zimnímu spánku.

Rostliny ukrývají své kořeny v zemi a chystají se přečkat do jara, kdy budou moci opět vyrašit. Zamrzly řeky i jezera, pod ledovým příkrovem se shromažďují ryby a u prúdů vdechují čerstvý zimní vzduch. Stará zlatá ryba tak dlouho naráží do tlustého ledu, až led praskne a objeví se v něm nádherná hvězdička. I hory v dáli jsou zabaleny do sněhu. Vyhlízejí klidně a pokojně, jejich skalnaté rozeklané vrcholky jsou pokryté sněhem a vypadají jako z pohádky. Mnoho tažných ptáků odletělo na jih za sluníčkem. Medvědi se uložili do svých brlohů a spí, je jim příjemně a teplo. Kamzíci a kozorožci se i v zimě docela jistě prohánějí po zasněžených pláních. Něco se však děje – ze sněhu se zvedá malíčký kopeček. Celý bílý, jen očka mu temně září a pomrkávají ve slunci. Malý sněžný králík. Má tak nádherně bělostnou srst, že ji nelze rozeznat od sněhu. Zajíc vesele hopká po sněhu. Náhle uklouzne a už se veze, nemůže zastavit. Sedí na zadních jako na sáňkách a klouže ze straně dolů. Vítr mu fouká kolem růžového čumáčku. Králík by se radostí smál a křičel, jen kdyby to uměl. Ale kdo ví. Králíková cesta končí hluboko v údolí, v jedné ospalé podhorské vesničce. Ve stodole objevuje sladkou, šťavnatou mrkev. Pár si jich bere a vrací se zpátky do hor. Cesta zpět je nekonečně dlouhá a králíka navíc tíží jeho náklad mrkve. Zdá se mu že už nemůže dál. Náhle uslyší zafoukání vichru, jeho slyšet blíže a blíže. Bere sněžného králíka na svá ramena a žene se s ním dál do hor. V horách ho zase opatrně uloží do sněhu. Králík je mu velice vděčný, radostně děkuje, loučí se a rychle zase mizí do svého pelíšku. Sněhová peřina zase vypadá naprosto nedotčeně a opuštěně. Jako by se tu nikdy nikdo neobjevil.

ŠTĚDRÝ VEČER

(PODLE EVANGELIA SV. LUKÁŠE, KAP. 1 A 2, TIMOTHY DUDLEY SMITH)

Ťap, ťap. Oslík šlape pomalu a těžce. Je už unavený. Josef kráčí vedle něho a drží uzdu. Snáší se soumrak. Byl to dlouhý den a dlouhá cesta - ale konečně jsou tu střechy betlémských domků.

Josef shledával to všechno asi trochu podivným. Je to sice podivuhodné, ale také podivné. Snad zalétaly jeho myšlenky k oné noci - už je to několik měsíců - kdy k němu mluvil ve snu anděl a řekl mu, že jeho manželka Marie čeká syna. Tenkrát dostávali synové jména po svém otci nebo dědovi. Ale

anděl řekl: "Ne." Syn, kterého posílá Bůh Marii, se má jmenovat Ježíš (to znamená "Spasitel"). On totiž, jak pravil anděl, "spasí svůj lid od jeho hříchů".

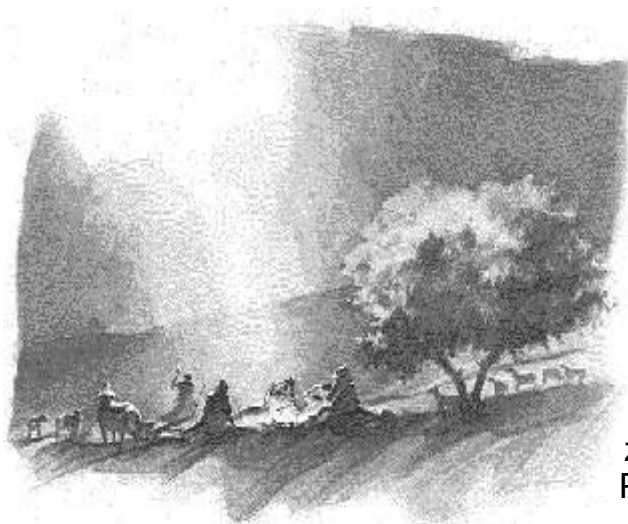
Také Panna Maria měla návštěvu. Jednou v noci přišel k jejímu lůžku anděl Gabriel, jeden z Božích poslů. "Neboj se," řekl jí Gabriel. "Bůh tě má velmi rád. Budeš mít syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Syn Nejvyššího. Bude navěky kralovat nad Izraelem a jeho království nebude mít konce."

Oslík klopýtl o kámen. Josef pohlédl úzkostlivě na Marii. Vděčně se na něho usmála. Už budou brzy u cíle. Opravdu, myslel si Josef, neměla se vydávat na tuhle cestu. Dítě se co nevidět narodí. Ale vláda nařídila, aby se každý odebral do svého rodiště. Obyvatelstvo mělo být takto spočítáno a zapsáno kvůli placení daní. A tak byli zde.

V Betlémě bylo rušno, byla v něm spousta lidí. Naši cestující potřebovali někde přespat, a v noclehárně nebyla ani jediná místnost. Každý kout byl obsazen návštěvníky, kteří přišli k zápisu. Nakonec byli Maria s Josefem šťastní, když našli prázdný chlívek. Oslík se mohl konečně zastavit. Maria a Josef, ale nepochybně i osel, mohli požit hlt polévky.

A bylo tam ještě něco. Ve světle malinké lampičky našla Panna Maria prázdné dřevěné jesle, staré, opotřebované, ale důkladné a silné. Spolu s Josefem je naplnili nejčistší slámou, a pak už neměli co dělat. Hluk města pomalu utichal. Jen Maria a Josef byli vzhůru a čekali a drželi se ve tmě za ruce, zatímco dobytčata ve vedlejších chlévech přežvykovala a odfrkovala.

Bůh a jeho andělé bděli nad potměným chlévem. Byl to Štědrý večer.

V dálce na polích hořel oheň. Když se snášela noc, plápolal jasným velkým plamenem, ale teď už to byly jen žhavé uhlíky a jiskry tančící ve větru. V pozadí za ohništěm bylo vidět pod hvězdami černé kopce. Ovce vypadaly ve tmě jako šedé ranečky a někteří pastýři spali. Kousek od nich spali i občané Betléma. Náhle - tak náhle, že si to ani neumíte představit - se zjevil mezi zděšenými pastýři anděl Pána.

Kolem nich se rozzářilo světlo, Boží sláva a nebeský jas. Pastýři na to zírali s vytřeštěnými očima a s otevřenými ústy. Strachem se nemohli ani pohnout. "Nebojte se," řekl jim anděl. "Zvěstuji vám velikou radost. Dnes se vám narodil v Betlémě Spasitel. Je to..." (tady snad byla na chvílku přestávka, zatímco svět čekal) "Je to... Kristus Pán. Toto bude pro vás znamením: Naleznete děťátko položené v jeslích."

A najednou byla noční obloha nad nimi plná andělů a zpívali: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení !"

Pastýři zase osaměli. Tma a ticho se opět snesly na kopce. Oheň sotva slyšitelně praskal a bylo slyšet jen zvonky na krku ovcí. Nikdo nemluvil ani se nehýbal. Pak najednou pastýři vstali jako jeden muž a vydali se na cestu do města. "Dítě v jeslích," přebírali si v hlavě. A kde jinde mají hledat jesle, než ve chlévě nebo ve stáji?

Snad Mariina lucernička jim ukázala dveře v těchto hodinách před svítáním. Panna Maria asi po celý život vzpomínala na první návštěvníky svého novorozeňátka - na drsné, větrem ošlehané tváře, na jejich záplatované pláště z hrubé látky, na jejich silné upracované ruce, které se tak zvláště vyjímaly vedle ruček děťátka, a na oči, stále ještě plné andělské slávy a nebeské záře. Brzy se v Betlémě rozednilo a nastal jasný den. Nepřišly žádné blahopřejné dopisy, žádné dary, nebyla tu žádná dekorace, žádná hostina. Ale byla tu radostná novina, zpěv andělů a veliký jásot. Narodil se Ježíš !

Byly to opravdu šťastné Vánoce!

Z NAŠICH AKCÍ

VÝPRAVA SVĚTLUŠEK A VLČAT

MEDVĚD

Dne 27. října jsme byli na výpravě na Prženských pasekách. Ráno v 7.45 jsme se sešli u klubovny. Tam už na nás čekal Zub. Společně jsme vyrazili do obchodu, kde jsme koupili špekáčky a chleba. S batohem plným zásob jsme šli k Drábkům, kde se k nám přidala Irča s klukama. Cestou necestou, loukou i lesem jsme putovali k cíli. Cestou jsme hráli hry. V hospodě jsme se ohřáli čajem a tatrancami. Potom jsme opakovali uzly a hráli různé hry. Na zpáteční cestě jsme opékali špekáčky. U klubovny jsme si zahráli na buldoky. V 16.00 nás u klubovny zvedli rodiče.

BRIGÁDA NA BAŘINCE 2.11.2001

MIRIS

S každého oddílu měli jet tři lidi, ale protože Kikina na poslední chvíli odřekla, jel jsem jenom já a Radek. Po přjezdu na Bařinku jsme zjistili, že nejsme jediný oddíl, který nedodal daný počet. Z prvního dívčího nám nepřišla pomoci ani jedna slečna...Práce bylo požehnaně a lidí málo. Ale i přesto se stihlo udělat hromadu práce. Posekla se celá louka okolo Bařinky, vyneslo se dřevo z lesa a kolem chaty se dělal úklid. Každý nějakým způsobem pomáhal, jen dvojkaři asi usoudili, že nějaká pomoc je zbytečná, zašli se do lesa a rozdělali ohýnek. Až Pif tomu udělal přetrž. A Radek??? V zájmu toho, aby si ušetřil ruky předal křoviňák (na sečení trávy) Hobbi (členka 2. dívčího). Musí se nechat, že i když to držela v ruce najisto poprvé, šlo to vcelku dobře. Přežila to bez vážnější zdravotní újmy.

OSLAVA ORGANIZÁTORŮ

(Dazul) Konala se v pátek 2. listopadu 2001 od 18:15 v malém sále Domu kultury na Vsetíně a byla určena jenom pro ty, kteří se jakkoliv podíleli na organizaci X. Sněmu Junáka před dvěma týdny. Tedy od světlušek po oldskauty. Krátce byly vzpomenuy závěrečné okamžiky sněmu i aplaus pŕltisícovky delegátů pro organizátory.

Přečetly se pochvalné (jiné se zatím neobjevily) reakce na naši práci z internetu i dopisů, které mezitím přišly od účastníků X. sněmu. Většinu bylo možno přečíst v minulém čísle STOUPLY (č.78), které také obdržel zdarma každý z přítomných. Krátce byl vysvětlen praktický dopad výsledků jednání na sněmu, promítli jsme si kousek videozáznamu a kdosi inicioval, jiný vyrobil a další předali recesní vyznamenání členů A-týmu (Řád skautského velkého tařky, Řád skautské anténky, Řád skautské stravenky, Řád skautské propisky a Řád skautského volantu). Po té následoval slavnostní raut - švédský stůl se skoro prohýbaly pod tíhou různých mističek, mís, skleniček a talířků. Bylo zde od pečeného kuřete, přes sýrové závitky,

rolády, slaneého pečiva až po salát z tropického ovoce. Bratru tak 30 druhů dobrot. Zprvu to vypadalo, že ta stovka lidiček nebude mít do deseti minut co jíst, ale zdání klame - ještě po půlnoci se dalo dost dobře najíst. Při rautu probíhala pochopitelně individuální debata a plkání. To rozvolna přešlo v taneční rej, kde se hrála velmi moderní hudba (každý si mohl pustit co chtěl) a před půlnocí došlo i na živý zpěv, který se pravidelně střídal s repro muzikou. Dokonce nás na chvíli neoficiálně navštívil starosta Vsetína J. Čunek, který byl překvapen, že se skauti baví i takovýmto způsobem.

Byla to prostě oslava jak má být a jakou naše středisko nepamatuje a asi už pamatovat nebude.

BRIGÁDA NA DYNČÁKU

KECKA

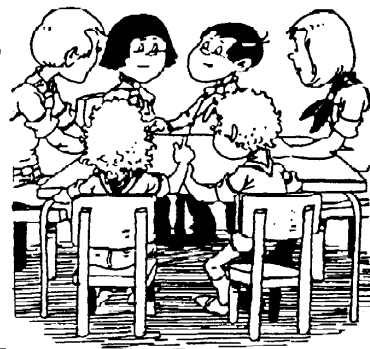
10. listopadu 2001 ráno jsme jeli normálně v 6:50 na Vsetín. Bylo nás hodně moc!!! Jel Zub, Spídy, Kača, Chytrý, Kikina a já. Vlákem js me jeli do Karlovic společně s lidičkama ze střediska. Potom jsme se vydali pěšky k Dynčáku. Po cestě nás Dazul vzal autem na Dynčák. Tam jsme začali nosit dřevo a pak došel zbytek. Spolu s Dazulem přijela Judy a dva kluci s Jablůnky. Celý den jsme nosili dřevo, buď krátké nebo dlouhé. Taky nám uvařili čaj, který se vůbec nedal pít!!

Na konec js me si zahráli společně velkou bojovku. Hra se jmenovala Šest tomahavků. Byli js me rozděleni do dvou skupinek. Za úkol js me měli ukrást tomahavk, který byl u Dynčáku. Navzájem js me si měli ukradnout tomahavk. Všem našim spolubojovníkům jsme radily, (Kača a já) jak na Dazula. Protože nás neposlouchali stali js me se poraženými.

Z DRUŽINOVKY ŽÍŽAL

Měli jsme za úkol napsat vyprávění s těmito slovy: Sáňky, sníh, západ slunce, srnka, malý kopec, mráz, lyžaři, kostel, oheň. Každá práce byla pečlivě ohodnocena porotou.

Sluníčko: Na horách je velká hromada sněhu. Rádi sáňkujeme na malém kopci a okolo nás jezdí lyžaři. Když v zimě zapadá slunce, tak nás začne zebat mráz na tvářích. Večer se pěkně ohřejeme u ohně. Potom ráno se jdeme podívat do kostela. – 17 bodů

Hurvajs: Vytáhli jsme sáňky. Konečně napadl sníh. Na sjezdovce byli lyžaři. Viděli jsme srnku. Byla na malém kopci. Vedle stál krásný kostel. K večeru byl pěkný západ slunce. Celý den byl mráz. Večer jsme rozdělali oheň. –27 bodů

Kelly: Jednou takhle odpoledne se rozhodl Dazul s Radkem, že se půjdou bobovat na malý kopec ke kostelu v Ratiboři. Dobře se bavili. Najednou Dazul uviděl za stromem srnku, ale zrovna, jak jel z kopečka, nedíval se před sebe a zlomil svoje sáňky, které dostal od Irče na Vánoce. Blížil se západ slunce a za kopcem se zjevili lyžaři. Na oblohu se pomalu začínala vylévat tma, venku se zákeřně roztahoval mráz a ještě k tomu začal znovu padat sníh. Radkovi a Dazulovi bylo zima a řekli si, že než půjdou domů, rozdělají si oheň. Ale potom šli raději domů, protože už si uvědomili, že už je po večerníčku. –30 bodů

Lenka: jednoho dne napadl sníh a rozhodli jsme se, že půjdeme ven vzali jsme si sáňky, vyšli jsme na malý kopec a potkali jsme lyžaře, kteří odpočívali a měli zapálený oheň. Už se stmívalo a zapadalo slunce. Byl to nádherný obraz a v pozadí stál osvětlený kostel. Už jsme se blížili k domovu, ale mráz nás překvapil tak, že vidíme srnku. Doma jsme si zatopili a dívali jsme se na film, byl to „super den“! -29 bodů

VÝPRAVA NA MEDŮVKU

24. listopadu 2001. Ráno už klasicky vyjíždíme autobusem 6.50. Zase další sobota, kterou se neprosím. Cesta byla trochu komplikovanější. Nejdřív jsme museli jet na Vsetín autobusem a až pak vlakem do Brňova. Na zastávce v Brňově jsme se rozdělili do dvou skupin a pak po svých až na Medůvku. Protože jsme se táhli jak „smrad“ trvala nám cesta o hodně dýl. Modrá stezka nás dovedla na nějaký zasněžený kopec, ale už ani nevím jak se jmenoval. Na vrcholku si každý z batůžku vyndal svoje zásoby z domova a Radek se Zubem šli připravit hru. Vítězné družstvo vyhrálo pytel sádry, prej na odlévání stop. „Stejně jsme pak žádné neodlévali!“ Další zastávka byla na cestě u červené Felicie. Tady jsme dostali další úkol: Zavázat ze svých uzlovaček co nejdelší provaz. To jsme byli asi v polovině naší cesty. Nebylo moc času a tak jsme bez dalších velkých zastávek šli až na

Medůvku. Pod kopcem se Fantovi stala dost nepříjemná nehoda. Při hře se zavázanýma očima mně nevěřil, šel jinde než já a potkal čelně smrček. Pak už se odemna nehnul ani na krok. Na vrcholu jsme už stihli jen zahrát si pár hříček a čas nás už tlačil na vlak.

SPÍDY

Tuto výpravu měl na starosti Zub (jeho první výprava, kterou vedl). Výprava začala v sobotu ráno jako vždy ráno v 6:50 autobusem na Vsetín a potom vlakem do čert ví kam (byl to Brňov, ale to je jedno). Jelikož napadlo spoustu sněhu byli někteří mokří od koho asi? Po chvíli chůze následovala první hra. Úkolem bylo donést z blízkého potůčku nanést vodu do plastové láhve. To mohlo napadnout jenom Zub, nic proti ale bylo pod nebo něco nad nulou. Po takové hře jsme se vydali do kopce, cesta vedla takový-

mi malými stromečky. Toho využil Spídy a najednou byly stromečky bez sněhu a sníh byl na tom kdo si nedával bacha. Po vyšlapání kopce následovala hra. Úkolem bylo, rozvázat ambulák a za sebou zase ambulák uvázat, oběhnout Zuba nebo Radka a zase rozvázat ambulák a uvázat zase za sebou. Vyhrálo zase Kikinino družstvo a Sabinino muselo dělat 200 dřepů pokud chtěli sádru. A cesta šla zase dál. Pod Medůvkou jsme zavřeli oči a velcí šéfi je vedli až na Medůvku.

Napapali jsme se a další hra ta hlavní. Naším úkolem bylo sestrojít cestu pro tu druhou skupinu o Kurdoňovi a Oščarínovi. Na pomoc jsme měli od Zuba chlupy dřevěné otisky nohou. Po tom co jsme cestu dokončili jsme šli cestu té druhé skupiny. Kdo vyhrál no přece Kurdoň a Oščarín opět nebyli nalezeni.

CHYTRÝ

Vyrazili jsme z Kateřinic autobusem v 6.50 hod, jeli jsme až do Ratiboře. Vysedli jsme a počkali na autobus a pak jsme nasedli a jeli na Vsetín. Připojila se k nám Budulínek, nasedli jsme do vlaku, dojeli až do Brňova. Vystoupili jsme a pěšky jsme šli až na Medůvku. Cestou nám Zub nachystal hru na celou výpravu. První úkol byl donést vodu do litrové flašky. Potom nás rozdělil na dvě skupiny. Každá skupina si ji měla donést až na Medůvku. Celkem za všechny hry jsme dostali sádru a kelímek. Potom nám ogaři nachystali eskymáckou hoňku zahráli jsme si hru a šlo se dál. Nahoře se hrála hra. Zub se trochu zlobil, protože hra nebyla podle jeho plánů, ale všichni se bavili. Hned jak se zahrála hra šlo se na vlak jeli jsme až do Jablůvky, z Jablůvky jsme museli pěšky, pro světlušky si přijela Irča autem. Potom se pro děcka z Kateřinic vrátila a dovezla je domů. Byla to skvělá zimní výprava.

KECKA

To ráno jsem vyhlédla z okna a nevěřila svým očím. K zemi se pomalu snášelo bílé chmýří – milióny miniaturních hvězdiček. Ono sněžilo! První co mě napadlo, bylo staré přísloví – Kateřina na sněhu, Vánoce na blátě. Tak to zas asi na Vánoce nebude sníh. Ale teď je, je první a my jedeme na výpravu.

Vyrazili jsme v hojném počtu 23 lidí a Zub, který výpravu vedl, jenom zářil. Z vlaku jsme vysedli v Brňově a šlapali jsme směrem ke skalám na vrcholu Medůvky. Bylo mrazivo, fučalo, vločky tančily kolem a tály nám na nose. Celá výprava byla jedna velká hra na Kurdoně a Oščariny. Tyto dva tvory představovaly dvě skupiny, které spolu soutěžily o různé věci, potřebné v závěru hry. V uzlování vyhrála skupina Kurdoňů a odnesla si pytlík sádry, zatímco Oščarini si museli sádru podivně vydřepovat. V soutěži o nejdelší uzlovačku se karta obrátila a dřepovali Kurdoni. Zahráli jsem si taky eskymáckou honičku ve sněhu a protože nás bylo moc, honili tři eskymáci, takže z toho byl pořádný chaos a všeci pořad padali jeden přes druhého. Najednou nám zima nevadila a vesele jsme sebou přáskali do sněhu, přestože pořad sněžilo a fučelo.

Tak nám cesta rychle ubíhala... Ke skalám jsme došli asi o půl 11, najedli jsme se a Zub nám vysvětlil závěrečnou etapu hry na Kurdoně a Oščariny. Každá skupina se měla vžít do své potvory, která je na útěku a aby jí to šlo líp, vyfasovala několik drápů, zubů, rohů, chumel chlupů a stopu. Tím vším taky značila cestu, kterou pomyslná potvora prchala. Každá skupina měla tedy připravit cestu po stopách té či oné potvory, která, ač značně neinteligentní, zanechávala ještě tu a tam různé úkoly a zprávy, jako třeba vyluštit šifru, ošetřit zlomeninu, odlét stopu... Na konci cesty potom měli stopaři sepsat, co se o potvoře, po jejíž stopách šli, dozvěděli a úplnou tečkou bylo rozdělení ohně. To se povedlo oběma skupinám a vůbec obě – Kurdoni i Oščarini si vedli dobře, a tak celkový vítěz nebyl vyhlášen. Zub ještě vyhodnotí popisy, takže snad práce někoho vyhraje...

Po cestě zpátky už jsme nehráli žádnou hru kromě klíčkování, ale to nám úplně stačilo, abychom dom došli bez suché nitě. První sníh je prostě první sníh.

KIKINA

SÁDROVÁ DRUŽINOVKA 29.11.2001

Začaly jsme o čtvrt na pět. Měly jsme dělat tajnou činnost. Kikina navrhla, abychom ji vyráběly ze sádry. Samozřejmě, že jsme to všechny odkývaly. Připravily jsme si sádru a pustily jsme se do práce. Sádra byla stále měkká a proto jsme přidávaly stále větší množství. I přesto, že o moc nezhoustla pustily jsme se do práce. Kuličky jsme původně chtěly lepit na špejli, ale nešlo to. Proto jsme kuličky ňahňaly v ruce. To bylo taktéž nemožné!!! Nakonec jsme změnilly taktiku. Sádru jsme upatly v ruce a v podobě patvatů (tak jsme nazvaly naše výtvo-ry) jsme je dávaly na podložku. Po zjištění jsme dosavadní TAJNOU NETAJNOU ČINNOST zavrhyly. Když jsme zlikvidovaly sádru, umyly sloupky a vůdcovský šátek, vydrhly koberec a rejžákem oblečení, začaly jsme uvažovat: CO UDĚLÁME ZA TAJNOU ČINNOST !!!!!!!! Ještě teď to nevíme. Buďte v klidu, jestli něco vymyslíme, NEDOZVÍTE SE TO !!!

KAČA A KECKA

STŘEDISKOVÁ VÁNOČNÍ AKADEMIE – odjezd v sobotu 15.prosince v 11:05 z Ratibořa (kateřiničtí pěšky od klubovny v 10:30), začátek v 11:45 v kině Vatra, konec vánočního filmu v kině Vatra v 17:00. Odvoz členů oddílu autama po skončení filmu. Vemte s sebou i maminky, mladší sourozence,...tato akce je otevřená pro široké příbuzenstvo a příznivce skautingu. S sebou - skautský kroj, svačinu a peníze na autobus

RS VÁNOCE NA STŘEDISKU - odjezd v sobotu 22.prosince v 16:28 autobusem z Kateřinic na Vsetín, návrat autobusem v 20:20. Akce pouze pro všechny starší 15 let.

ODDÍLOVÉ VÁNOCE - sraz v neděli 23.prosince ve 14:00 u klubovny. Konec asi v 18.hodin.

POLÁRNÍ VÝPRAVA

ODJEZD: čtvrtek 27.prosince v 6:50 autobusem z Kateřinic (mimokateřiničtí se připojí cestou nebo až na Vsetíně), pak vlakem do Velkých Karlovic a pěšky až na skautskou chalupu Bařinka

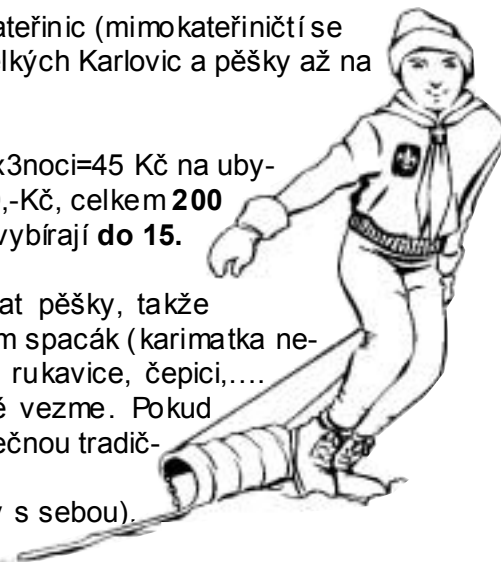
NÁVRAT: neděle 30.prosince odpoledne

PENÍZE: doprava z Kateřinic (poloviční) 45 Kč, 15Kčx3noci=45 Kč na ubytování, jídlo - stravování je společné 25Kčx 4dny=110,-Kč, celkem **200 Kč** - kapacita Bařinky je max.26 lidí, proto se peníze vybírají **do 15. prosince** (sř.Akademie) a rozhoduje pořadí.

VYBAVENÍ: na Bařinku musíme pár kilometrů šlapat pěšky, takže pouze jedno zavazadlo - dobře zabalený bágl a v něm spacák (karimatka není zapotřebí - spíme na posteli), náhradní oblečení, rukavice, čepici,... zkrátka zimní výbavu. Kdo má běžky ať si je určitě vezme. Pokud zbude nějaké vánoční cukroví, vzít s sebou na závěrečnou tradiční „žranici“.

PROGRAM: zimní hry, zimní skautská praxe (Stezky s sebou). iní-tipi, večerní stezka odvahy, zpívání, povídání,.....

Na vydání ŠESTÁKU č.18 se podíleli:
Pinčl, Dazul, Brumla, Medvěd, Spídy, Miris, Kecka, Káča, Kikina, Irča, Pedro - Jiří Zachariáš, Timothy Dudley Smith, Marika - časopis Světýlko, Miloš Zapletal - Zet, internet

PLÁN AKCÍ

- 7.12. ODDÍLOVKA – Anita
- 8.- 9.12. ČEKATELSKÝ KURS na Dynčáku (věk.min.15 let) - org.Fido (3.dílepecký)
- 15.12. **STŘ. VÁNOČNÍ AKADEMIE** (11:30 KINO VATRA) - Irča
- 21.12. ODD. PÁTEK - Bára
- 22.12. RS VÁNOCE STŘEDISKO. - Radek
- 23.12. OD. VÁNOCE - Radek
- 27.-30.12. **POLÁRNÍ VÝPRAVA** na Bařinku (odjezd 6:50 autobusem) - Dazul
- 30- 1.1. RS Wakpalan + přátelé - SILVESTR
- 4.1.2002 ODDÍLOVKA - Irča
- 5.1.2002 **TAKOVÝ MALÝ COUNTRYBÁL 5** - Zub
- 12.1.2002 **K2** Wakpalan – Radek